

далече, по сичкото поле. Тръбваше много да припка иъкой, ако по-скаше да преприпне отъ главата и до опашката му. Въ една мажка дръвена черква служи свештеникъ молебень, поръси сичкитъ съ свѣтена вода, сичкитъ цалувахъ кръстъ. Кога тръгна таборътъ и потеглихъ изъ Сѣчъта, сичкитъ запорожци обърнахъ глави назадъ и гъединъ гласъ, речи, въ една дума, рекохъ: „Прощавай, наша майко! Богъ да те закрил отъ сѣка бѣда!“

Тарасъ Булба, като минуваше по предмѣстието, видѣ, че еврейцѣтъ неговъ, Янкель, распръгналъ сергия съ покривъ и продава кремшии, пунгии, баруть и сѣкакви воински потрѣби за въ пѣтъ, даже колаче и хлѣбъ. „Гледай го дяволътъ!“ помисли си Булба, па се приблизи съ коня и рече му: „Што правишъ? безумна главо! или искашъ да те упушнатъ, като врабче?“

А Янкель доде близо до него, направи съ рѣцѣтъ, като че искаше да му каже иъшто потайно и рече: „Млъчете си, пане, и никому не казвайте! между казашкитъ возове има и мой единъ возъ; азъ карамъ за казашкитъ сичко, што трѣбва, и по пѣтятъ штѣ да продавамъ сичко толкова евтино, колкото ни единъ еврейцъ оште не с продавалъ; токо ми Бога, токо ми Бога.“

Тарасъ надигна рамена, зачуденъ отъ тоя еврейски характеръ, и покара къмъ таборътъ. —

У.

Слѣдъ малко страхъ обузе сичкий полски юго-западъ. Наслѣдъ се расчу: „Запорожци! появихъ се заворожци!“ Сѣки, който можѣше, бѣгаше, сироти обичаятъ на оня нестроень безгриженъ вѣкъ, когато неградѣхъ ни крѣпости, ни кули, а какъ завърне, правѣше си сламено жилиште человекъ на време. Той си мислѣше: зашто да губѣ и трудъ и пари за кѣшта, когато сѣ едно штѣтъ татаре да налѣгнатъ и да ѣ съсипѣтъ!“ Испоплаши се сичко: кой мѣнуваше волове и разо за конь и оръжие и отиваше въ полковетъ; кой откарваше добитѣкътъ си и уносѣше сичко, што можѣше и криѣше се. Случвахъ се иъкога по пѣтятъ и такива, конто съ оръжие срѣштахъ гостѣто; ~~но въшѣто оште~~